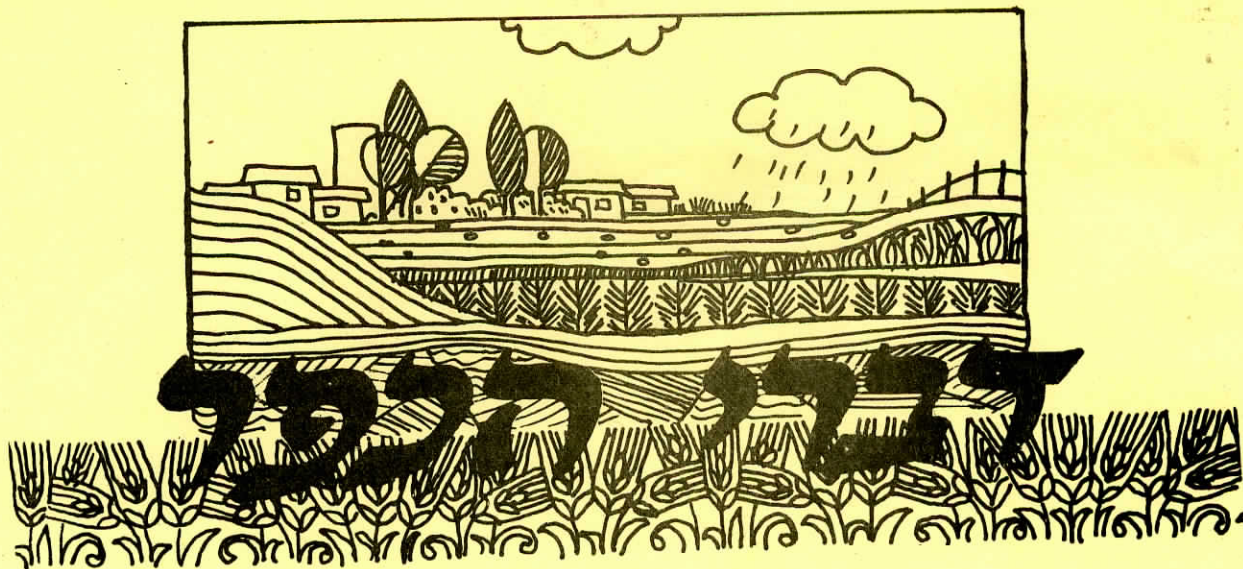

שיר חורף

(נכתב ל"ערב חורף" ע"י דודו פלמה)

הולחן בידי גל וייסבורט
נמסרסם כאן ביוזמת העורכת

ירח קפוא בין עבים יחזה -
בתנור תאדים שלהבת.
בחוץ בוער סער ורוח הוזה,
בין שברי בקבוקים - נערה עורגת.

פזמון: מין ערב חורף שכזה
עם קור ושלג בחלון
אבל בפנים פה בחזה
השיר החם יוסיף לפעום.

בחוץ שר חורף כיסופיו
ורוח תילל בתוך הכפור
כל איש נעול עם ביעותיו
והלילות מלאו מגור.

את האפלה כסכין יפלח ברק
ברחובות ריקים יהלום זעם
על קירות הבתים יתהולל צל ענק
חרדה קדמונית תעלה שוב ברעם.

ו אישה לבדה בחיור הוללים
תשיק שם כוסית לשפתיים
שידעו לבשק אלפי אוהבים
ועכשיו - הן נחות בינתיים.

מן ערב חורף שכזה
עם קור ושלג בחלון
אבל בפנים פה בחזה
השיר החם יוסיף לפעום.

מזל טוב... מזל טוב

י מ ל ה ו ל ד ת - 26/2 - 4/3

26.2 שלו אילון

אופיר אורן (בכד של ריינס)

נעמי ריפקינד (נכדה)

27.2 הדסה בן-נתן

28.2 גדי חייט

לירן לינטון

29.2 (יוסף חצור) !!!

1.3 דורית חייט

2.3 אמירה אנגלסברג

3.3 ניר פרלסון

רפי וינגרד

הליון טלברג

4.3 צחי פרנקלין

קרני פוקס

ירדן ינטיס

מרכז קהילתי ראש פינה

יום שני 27.2.89 בשעה 21:00
בבית הסתדרות, ראש פינה

אנחנו והערכים

מרצה: מיכל נבות, מזרחנית, אוניברסיטת חיפה

הפלטניאיים, אש"ף וישראל הרצאה מסי 2

הילד מאחורי העיניים

יום שלישי 28.2.89 בשעה 21:00
בבית העם, ראש פינה

מונודרמה מאת נאוה סמל. בבצוע אסי אשד.

זהו תיאור עולמם של הורים החיים עם ילד בעל תסמונת דאון. האם מספרת על ההתמודדות של המשפחה עם ילד חריג החי בבית ועל ההתמודדות עם הסביבה.

בימוי: איציק וינגרטן. עיצוב: פרידה שהם. תאורה: חילא אורגל. מוסיקה: אלדד לידור.

יום שלישי 28.2.89 בבית העם בראש פינה
הקרנה ראשונה לנוער בשעה 19:00 (4 ש"ח)
הקרנה שניה בשעה 21:00 (6 ש"ח)
בשעה 22:30 - מפגש עם הבמאית אורנה בן-דור ניב

סרם חובה

בגלל המלחמה ההיא

בהשתתפות: יהודה פוליקר, זיקי פוליק, יעקב גלעד, הלינה בירנבאום.

מה נשמע?

* בתחיל בקבלת שבת. עובדה: הרבה חברים ממלאים את חדר-האוכל בזמן ובמקום המיועדים לטקס הקצר ולשירה. אך אליה נקוץ בה: חברים עדיין מתלבטים בשאלות הקשות - האם לאכול לפני או אחרי, המרק יישאר חם בזמן השירה, התור ארוך מדי וכו' וכו'. אילו רק היינו יכולים לרכוש יותר כלים ולהנסיף מספיק שולחנות וכיסאות, הבעיות היו נפתרות בן-רגע.

* "ערב חורף כמנ שיר" - קהל רב בילה ערב נחמד באווירה חמה ומלבבת. כל הכבוד למארגנים ולמבצעים, שהתכוננו היטב והתוצאות היו בהתאם. כן ירבו!

* בשבתה הפעם איתן ג. שוחח עם צעירים רבים על כלכלת הקיבוץ ועל הפרויקטים, שעליהם עובדים כדי להגביר את ההכנסות. אולי כדאי לאמץ שיטה זו של התכנסות עבור כל אלה שנבצר מהם לבוא לאסיפות?

* אתם זוכרים שלפני בניית התוספת לחדר-האוכל עמד צריף טרומי על-יד הנהלת החש-בונות? זכנן, החזירו אותו, אבל הוא התכווץ קצת מאז ועכשיו יש בו רק חדר אחד, שהוא לשימוש הבלעדי של סלמה.

* ספורט: בכדורסל לבוגרים מתחילים להיאבק על הישגות בליגה ב'. נחזיק להם אצבעות. כדורגל: כפר הנשיא - עמיעד, התוצאה תיקו - 1:1, בבית.

* ברוכה החוזרת - רינה לופוב, ששבה אלינו מאנגליה החמימה. ברכנן "הלן" גם למיכאל ארנבאג, שהגיע לביקור משפחתי.

* דוד סטיל, איש הברזים שלנו בלוס-אנג'לס, ביקר כאן לפני שבוע בענייני עסקים ולקח איתו את אביו דני בדרך חזרה. דני מבקר את אחותו באנגליה מספר שבועות.

* השם "הפורום הישראלי" אומר לכם משהו? זהו גוף של אנשי תעשייה, צבא, מורים, חברי קיבוץ וכו' שאיכפת להם והמתמקדים במיוחד בחיזוק הקשר בין ישראל ויהדות הגולה, הכול על בסיס התנדבותי, כמובן.

למה אני מספרת לכם כל זה? כי חברנו אריה נולפין נבחר לא מזמן להנהלת הפורום הזה, שזה כשלעצמו לא רק כבוד לאריה, אך גם לנו. הוא עובד על פרויקט בשם "להבה" (לשנה הבאה בירושלים הבנויה!), שמביא כל שנה כ-150 נערים, גילאי י'-י"א, מארה"ב ואירופה ארצה. כאן הם מבליים, ביחד עם 150 נערים מכל קצווי הארץ ובשנה שעברה וגם השנה, זה כולל גם נוער גלילי, ביניהם 20 בני קיבוץ. מי אומר שהציונות מתה?

* הבראה שלמה לאמיל פרנק וגם לפרל, המאושפזים בצפת. המשך הבראה גם לגבי ברמן, המחלימה כבר בבית.

ולכל הסובלים משפעת - ואומרים שיש הרבה, שתבראו מהר!

שבת שלום ושבוע טוב
א ל ז ה

וגם זה נשמע:

* נער בן 16 חזר מהעבודה ושאל את אימו: מי זה הסבא החדש שעובד במשתלה? - המשתלה היא של יגור והסבא הלא כל-כך חדש הוא טנמי, אשר עובד שם 3 ימים בשבוע. למה? שרשה לה פָּאם. טוב שאין לבנו הרבה זבובים בעונה הזאת. (שם מוסר הידיעה שמור במערכת ומתחיל באות "ט").

* אנו מודים למר אלכס לנין עבור התרומה לבית התחביב ולספרייה.

משולחן האלכירה

שלנם חברים,

דבר מדאיג מתרחש אצלנו לאחרונה: מחד, אנחנו פועלים בתחומים שונים לשפר את מצבנו הכלכלי והחברתי ומקדישים לכך מאמצים לא מעטים ע"י חברים רבים - ומאידך, מתפתחת בתוכנו חרושת שמועות לגבי העזיבות הצפויות בזמן הקרוב.

נראה לי שה"משחק" החברתי הנפוץ ביותר בימים אלו אצלנו הוא הניחוש וההשערה - "מי יהיה העוזב הבא?" זו תופעה שלילית ביותר ואין לה מקום בתוכנו.

אמת - המצב הוא בעייתי. בכון שהיו מספר עזיבות במשך השנה האחרונה (דבר לא שיגרתי בכפר הנשיא) וסביר להניח שתהיינה עוד עזיבות.

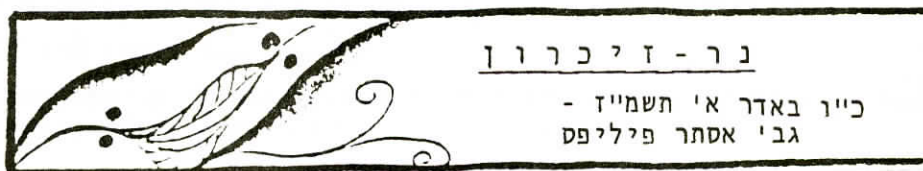
אך בואו - לא בגזים!

אחד המאפיינים הבולטים אצל הקיבוצניק הוא חוסר ההשלמה והמשך התהיות וההתלב-טניות: "האם בחרתי בדרך החיים הנכונה? האם אני רוצה להמשיך בדרך זו? האם אני רוצה לשנות דברים מבפנים? האם אני רוצה לבחור בדרך אחרת?"

התלבטויות אלו הן מנת חלקנו בהיתכנו קיבוצניקים, ואולי גם בכך גדולתנו - דבר אינו מובן מאלינו ויש להמשיך לבחון ולבדוק, ולא לקפוא על השמרים. לכן, כאשר חבר או חברה מביעים אי-שביעות רצון או ביקורת או מעלים מהרהורי ליבם תחושות ומחשבות - אנא אל נהפוך זאת מיד לשערוריית היום! הוויכוח והשיחה הם חיוניים לתפקודנו כחברה בריאה ורצונית להזכיר שבשיחה אפשר גם לשכנע ולהשתכנע. עדיפה שיחת אמת אחת על אין-סוף קרעי רכילות.

אני מציעה להפסיק את ה"משחק" האכזרי של הדברת תוויות "עוזב בפוטנציה" - הדבר פוגע בנו כחברה ובוודאי בחבר הבודד, שאולי היו לו ויש לו הרהורי עזיבה - ועל אחת כמה וכמה באותו חבר שבכלל לא חשב בכיוון זה. הבה נתמודד כיום בצורה בוגרת ואחראית שמשאירה פתח תקווה לנו ולבנינו.

קרול בילגורי

הרהורים בסיום תפקיד

אלנה

לקראת סיום פעולותי בנועדת החבר המבוגר, ברצוני להתחלק איתכם בכמה מן המחשבות, הספקות והתקוות שמתבקשים אחרי תקופה יחסית ארוכה בתפקיד.

לא כל כך מקובל אצלנו לכתוב, ועוד ב"עיתון", בני-מה פסימית ו/או מאוכזבת, אך לפעמים אין מנוס.

בניגוד לרוב הקיבוצים בארץ, ששם מודעות החברה והמוסדות עלתה בהתאם לגידול הטבעי של שכבת ה-60+, אצלנו ההפך הוא הנכון. כל עוד והנושא היה פחות או יותר "תאורטי", כולם הסכימו שיש להתייחס לצרכים המיוחדים של החברים המבוגרים בדיוק כפי שהתייחסנו בזמנו לצרכים של כל שכבת גיל אחרת, החל מתינוקות. אך מתברר - תוכניות לחוד ומציאות לחוד. התרגילים והמילים היפות שלמדנו בסמינרים ובסדנאות קלים יותר מן הביצוע, עכשיו כשאוכלוסיית הוותיקים שלנו (מעל גיל 60) עולה על שליש מן החברה כולה.

ההתייחסות המוסדות (מזכירות, ריכוז משק, ריכוז שרותים, ו. עבודה וכו') לוועדת החבר המבוגר היא כאל "מטרד חיוני" (NUISANCE VALUE) ויש לנו הרושם שאף בעל תפקיד במוסדות הנ"ל לא לוקח ברצינות את הפעולות והנסיגות שלנו לפתור את הבעיות הלגיטימיות של חברינו המזדקנים.

עוד לפני המשבר הכלכלי הנוכחי ובוודאי עכשיו, קשה מאוד למצוא אצון קשבת והבנה כבה לנושאים שאפרט רק כמה מהם:

- (1) עזרה לחברים מבוגרים ו/או בודדים בעבודות גינון ותיקוני בית, למרות האבטלה בלא-כל-כך סמוייה, גם אז וגם היום.
- (2) סידורים מתאימים בבתי החברים, ובמיוחד בבנייני ציבור, כמו גישה נוחה לבתי שימוש ורמפות למשתמשים בכיסא גלגלים.
- (3) הקמת בית סיעוד* כלשהו - בקשתנו של שנים - והצורך עכשיו דחוף.
- (4) הקמת קרן גמלאות, על ידי חסכון של אחוז קטן מכספי הביטוח הלאומי הנכס-בשים בשם הגמלאים (ידוע לנו שכרגע אין על מה לדבר, אבל הרעיון נתקל בביטול מוחלט כבר לפני שנתיים!).

איבוי רוצה לתלות את כל רגשי התיסכול שלי בייחס המוסדות, או במצב הכלכלי. קיימת אצלנו מידה לא קטנה של אדישות בקרב החברים הוותיקים עצמם. חלק מאותם חברים מבוגרים באמונתם שלא יזדקנו לעולם - הם פעילים ומעורבים בעבודת הענף ובחברה, במשק או בחוץ, ואין זמן ומחשבה לעתיד פחות ורוד ואקטיבי. לעומת זאת יש חברים שמרגישים היטב כל שנה שעוברת, שמתעייפים מהר, שבראותם רופפת, ובעיות הזיקנה מעסיקות אותם מאוד.

בנסיון שלנו לקיים פעולות משותפות במסגרת השכבה (מועדון פלוס, התנדבות באיזור, לימודים מיוחדים בתל-חי וכו') נוכחנו לדעת שרק קומץ קטן מאוד של חברים מוכן להיות פעיל, או אפילו לצאת מן הבית! זה פועל בקיבוצים אחרים - למה לא אצלנו? ובכל זאת - ציין כמה הישגים:

- במשך שנתיים קיימנו מפגשים סדירים של "מועדון פלוס" - עד להפסקתם בגלל חוסר משתתפים, נאנלי חוסר עניין.

(המשך 6)

* בית סיעוד = חדרים קבועים לחולים כרוניים או מוגבלים, הזקוקים לטיפול צמוד.

הרהורים בעינים תפקיד (המשך)

- קיימנו טיולים של חצי יום שלם 3-4 פעמים בשבוע, שבהם השתתפו הרבה חברים עד שהפסקנו עקב מחסור בכסף.
- התחלנו נמשיכים להשיג מדי שנה כרטיסי גימלאים של ההסתדרות לחברים שהגיעו לגיל הפנסיה.
- האסיפה קיבלה את המלצתנו שלחברים מעל גיל 65 מסירת שבת ואי-אלה תורניות הן זכות ולא חובה.
- החלטנו מנעולים ודלתות במקלחות של חברים מבוגרים.
- נאחרון אחרון, וחשוב מכול, הקמנו את "בית התחביב", רובו מתרומות ההורים עצמם, שמספק תעסוקה ומקום מפגש והנאה לכמה וכמה הורים. תקוותנו היא שבעתיד ישמש בתפקיד זה גם לחברים, בבוא העת. עלינו להגביר את התודעה של החברה והמוסדות, שמקום זה לא חייב בהכרח להיות ענף רווחי.

התקוות לעתיד הן כמעט פועל יוצא מכל מה שכתבתי עד כה, ולא צריך הרבה דמיון, כדי להציב בפני חברי הוועדה ולמרכז/ת החדש/ה אתגרים.

בראש ובראשונה יש להבטיח המשך הפעילות בכל המישורים וזאת על אף "המצב" ואולי אפילו בגלל המצב. טיפול ועידוד לחבר המבוגר במצוקתו עכשיו ובעתיד לא תלויים בבעיה הכספית. דאגה ותכנון למקום עבודה הולם, וגם מחשבה לבילוי בשעות הפנאי, הם צורך חיוני, ויפה שעה אחת קודם! היה רצוי מאוד להגביר את הרגשת הביטחון אצל רבים מוותיקינו - שלעת זיקנה (נגיד בעוד 10 שנים, אינשאללה!) הקיבוץ יהיה ערוך בשירותי הרווחה שלו, בעזרה הדדית ובמודעות החברה כולה לנסות ולהעניק להם שנים יפות של שלווה, סיפוק... וכו'.

אני מבקשת יותר מדי? אתם תגידו!

א ל ז ה

(מסובת לא למבוגרים בלבד - סוף) (מצמוד 6)

וילדים מכיתה א', מחשש שהקטנים יפריעו. והנה אחרי 35 שנים ובמאמצים רבים שונתה המסורת ומאז גם לילדי הגן מותר להיות בנכחים ושום דבר נורא לא קרה. ה"סדר" עדיין מתנהל כהילכתו, רק באופן טבעי יותר.

אני קוראת פה לכל מארגני המסיבות שעוד תבואנה, להקדיש כמה דקות מחשבה לילדים ולשקול ברצינות ולגופה של המסיבה, אם אין מקום להזמין גם ילדים צעירים יותר, על-מנת שילמדו משהו חיובי. ואולי אפשר גם לשתף אותם בערב, שירגישו תורמים ולא רק אורחים-פורחים האומרים "ישחקו המבוגרים לפנינו".

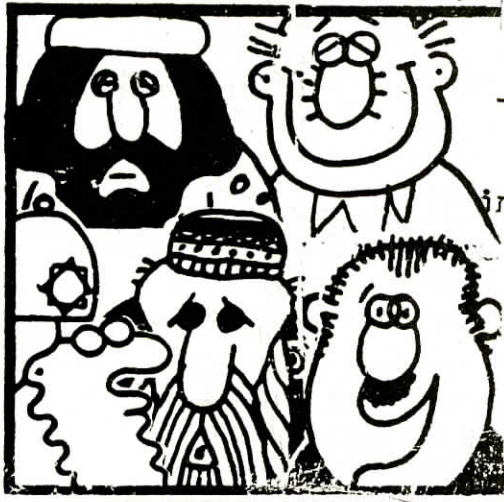
נ ו ר י ת

הודעה ממחסן הילדים:

יש לנו למכירה כובעים ונעלי צמר לתינוקות ולפעוטות ("בוטיס"), מעשה ידיה של ריני כהן - במחיר סביר.

המעוניינים יפנו למחסן הילדים.

לאן הערב? למזעזעז, במנובן, ולכנס זה (גם קפה?) ולאחר מכן
ב-21.30, למפגש עם הקריקטוריסט יעקב קירשן, שמוכר לנו יותר
כ-DRY BONES.

יעקב קירשן עלה לישראל מניו-יורק לפני כ-20 שנה. לפני עלייתו
היה קריקטוריסט של "פלייבוי" (!). במשך רוב שנותיו בארץ הוא
בעל טור קבוע ב"ג'רוסלם פוסט". לאחרונה ייסד, עם אחרים, את
השבועון "ניישן" והטור עבר לשם.

הערב יספר על עצמו, על עבודתו וידגים לנו "קריקטורה ללא
דמעות". לפי בקשת המרצה תתנהל השיחה בשפה האנגלית.

שבת שלום

ר ו נ ה

מסיבות - למבוגרים בלבד ?

נורית אורן

בערב שבת האחרון התכנסו חברים רבים לערב יפה ותרבותי, כזה כמו שידועים אצלנו
להרים. הרבה חברים תרמו את חלקם להצלחת הערב: צעירים וותיקים, נערים ומתנדבים, ויצא
ערב חורף נעים ומחמם את הלב.

המארגנים קבעו, שערב זה מתאים רק לנערים מכיתה ט' ומעלה. ולמה לא לצעירים יותר?
אולי חדר-האוכל צפוף מדי? (גם אחרי ההרחבה)? אולי הקטנים יפריעו לנו בנוכחותם (אגב,
אני מדברת על כיתות ו' ז' ח'). אולי ההורים מבקשים לעצמם קצת חופש מילדיהם ואולי זו
סתם שאלה של מסורת.

ילדי הנעורון, על כל פנים, העבירו ערב נוסף בזלילת צ'יפס וצפייה בטלוויזיה. נו,
אז מה רע בזה - כל ימי השבוע הם עושים כך - יהיה גם בשבת. המסיבות, שהם מקיימים לפעמים,
סובלות בד"כ מדלות תוכנית משוועת וכשהם מצליחים להעביר ערב נחמד של סלון או דיסקו ובחירת
מלכת היופי ומלך השרירים, הם חושבים שהיתה להם מסיבה נהדרת. ואי-אפשר להאשים אותם, כי
זה כבר החל מכיתה ד'. אנחנו נותנים להם לנהל את המסיבות שלהם בעצמם, ללא הדרכה וללא ליווי.
מקסימום מצמידים להם הורה תורן לטלפון, שיבוא במקרה הצורך לגרש כמה גנגסטרים משועממים
מכיתה גבוהה יותר. ואיך אנחנו משקיטים את המצפון שלנו? אומרים לעצמנו - הילדים צריכים
קצת חופש מאיתנו. טוב שישתוללו ויוציאו את המרץ בינם לבין עצמם.

מאיך ילמדו להרים את רמת המסיבות שלהם? מאיך ישאבו רעיונות חדשים? ממי יקחו דוגמה?
דוגמה אישית היא לא רק מושג שלומדים בסמינר.

אין לי התנגדות מדי פעם למסיבה למבוגרים בלבד, בתנאי שיש סיבה מוצדקת שלא להזמין
ילדים. אבל במסיבות בסגנון כזה שיש בהן מסר ישראלי תרבותי ואומנותי - הייתי רוצה לראות
גם ילדים. נראה לי לא נכון לקבוע תקנון, האומר שכל מסיבה מוגבלת למבוגרים בלבד.

זה קצת מזכיר ויכוח שעבר עליו הכלח על ה"סדר" בקיבוץ, שהיה פעם מיועד למבוגרים

(סוף בע' 6)

לדודו....

טומי

אני מלווה את מאבקך מתחילתו. אני מלווה אותו בשקט, על אף שהוא גם מאבקי שלי. אולי משנם שאתה מיטיב לבטא את מה שאתה רוצה. אני רואה בו את מאבקי שלי גם אם האמצעים אינם דווקא אלה שהייתי בוחר, אבל לזה יש גם כמה וכמה סיבות אובייקטיביות. ובכל זאת יש מקום לסרבנות כמו זו שלך. לא בתנועה המונית, אלא כעקיצה בונקופורמיסטית לדעת הקהל במדינתנו.

עכשיו אני נדרש לכל זה, כי קראתי את הראיון איתך ב'דף הירוק', ושם מופיעים דברים שקשה לי לא להגיב עליהם.

נכון, אינך מתיימר לרצות ולהנהיג אלפים בדרכך, אבל אתה גם אינך מצטנע, ובצדק. כל הטעם לסרבנותך הוא בחשיפה לתקשורת ובלעדית היתה להשתמטות בלבד. לכן, לא נכון הוא לקרא לדרכך עניין פרטי שלך. אך הרבה יותר לא נכון הוא "איומך" לרדת מהארץ. טענת סרק היא שאת המאבק הזה ניתן לנהל מהגולה. שם קולך לא יישמע. הוא יירד לטמיון. הוא לא יהיה שווה אף מחיר כרטיס לאחד מילדיך. וההשואה עם וילי בדאנט היא יומרנית, מגוחכת ומקוממת, מחמת ההשואה ההיא הטמונה בה.

לא דודו. לא וילי בראנט, לא תומס מן ואף לא טוסקניני, אלא סתם עוד יורד מני רבים כל כך, שכירידתם אולי ביטאו איזה מחאה. אבל זו לא המחאה שלך. ושמה שם, בין הרב-נות, תחכה עד שמישהו כאן יחליף את השלטון, ילמד איזה לקח או יביא לאיזה שינוי, שיספק אותך?

כאן דרכינו ייפרדו, כי זהו איום - על מי בעצם? - שאין בו מאותו המסר שאתה מנסה להעביר, והוא הופך את כל הסיפור שלך, ואולי אפילו של סרבנים אחרים, לכלי ריק. ריק, חוץ מהיומרה שבו.

תודה !

ברצוננו להודות לכל מי שטרח ועמל ותרם את חלקו ל"ערב חורף":

לדודו - שכתב שיר במיוחד לערב; לגל - שהלחין אותו וגם שר; לשלמה (החבר של יפעת) ששר; לג'יין ומיקי - שאירגנו את 'תצוגת האופנה' ולכל המזגמנים? כן לאיילת - שהנחתה, לאלינורה על הגירסה שלה ל"גלגולו של מעיל" של קדיה מרלודובסקי.

לשרה - על הכוריאוגרפיה ל"גשם" של יאיר בנאי ולבנות שרקדו.

לשלמה - שהלחין את "סער" לנתן אלטרמן ולחברתה שליוותה אותו בשירה ונגינה.

לשוש וגרשי - על *DON'T WORRY BE HAPPY*; לרקפת - על קטעי הקישור. לגל - אשר על הקול ולאיר - טלברג שעל התאורה; לאיציק על המוסיקה לריקודים במועדון; לאביבה על העוגות ולדני וחבריו על הפופ-קורן. לכל התורמים ולכל מי שבוודאי שכחנו - להתראות בתוכניות הבאות. נשוב תודה - זוהר, נועה ושושי

קליטת משפחות-בנים-חוזרים

סיכום ישיבות של ועדת קליטה עם רעדת בנים

השתתפו - מנ. בנים; יונתן, רקפת, לילה, מעין, בעה, אדי, ארנון, גילי מנ. קליטה; אריק, זאבי, שנשבת ש., דליה

לפני שנים אחדות הוחלט להעביר את הטיפול במשפחות בנים חוזרים מוועדת הבנים לוועדת הקליטה. בוועדת הקליטה דהיום הרגשנו, שיש מקום לשתף את ועדת הבנים בקליטת הבנים החוזרים ולחשוב ביחד, באיזה אופן ועל-ידי מי רצוי ונכון לקלוט אותם.

קיימנו שתי ישיבות משותפות של שתי הוועדות לדיון בנושא.

* הוסבר שהכלים העומדים לרשות ועדת הקליטה (מקשר, משפחה מאמצת, סבב בעבודה, הדרכה בחיי קיבוץ) על-פי-רוב אינם מתאימים לקליטת בנים ונסיון להשתמש בהם יוצר מצבים מלאכותיים ולפעמים בעייתיים.

* נאמר שבנים אומנם גדלו פה ומכירים את המקום, אך חלקם לא חיו פה כמבוגרים ויש צורך בליווי ובהדרכה בתחומים שונים, להם ולבני הזוג.

* הטיפול והליווי ע"י ועדת הבנים הם טבעיים יותר, כיוון שיש רצף בקשר מסוף כיתה י"ב, כאשר הם עוברים לאחריות ועדת הבנים, דרך הצבא, ותקופת הי"ל ויונינות" בעולם הגדול עד לקליטה בקיבוץ. נכון שלפעמים הבן/הבת עוזבים וחוזרים כעבור תקופה מסוימת, לעיתים כבעלי משפחה. בכל מקרה, הקשר הטבעי והישיר הוא לאורך כל התקופה עם ועדת הבנים.

ועוד נימוק: ועדת הבנים מטפלת בבני הגיל של הבנים החוזרים, ומבחינה חברתית רצוי שיהיו כולם תחת קורת גג אחת.

במהלך הדיון הוסכם על כולם שחייב להיות שיתוף פעולה בין שתי הוועדות. עם זאת הובעו דיעות שונות לגבי אופן השיתוף והוצעו מספר הצעות:

- להקים רשות אחת לענייני קליטה, כלומר למזג את שתי הוועדות ולפעול במשותף ע"י תכנון מסלולי קליטה מתאימים לבנים ולבנות.

- חפיפה חלקית ע"י צוות מורכב מחברי שתי הוועדות.

- מקשר מוועדת הבנים וטיפול שוטף ע"י ועדת הקליטה, ולהיפך.

כמו כן הוצע שמשפחה חוזרת תוכל לבחור בין ליווי ע"י ועדת קליטה או ועדת הבנים.

דיעה נוספת שהושמעה - האבחנה צריכה להיות בין צעירים למשפחות ולא בין בנים לבנות אחרים, כאשר על ועדת הקליטה להמשיך לטפל במשפחות.

(בשיחה עם בן חוזר הוא הסביר, שהיה מרגיש נוח יותר להיות מלווה ע"י ועדת הבנים, כיוון שוועדת הקליטה עוסקת מטיבה בקליטה עצמה - דיור, עבודה, ליווי יומיומי בקיבוץ ועוד - ואילו בוועדת הבנים הדגש הוא על ליווי חברתי ותכנון לטווח ארוך, כי נקודת המוצא היא שלבן לא בחוץ הליווי של הקליטה הראשונית, וסוג כזה של ליווי מתאים לו יותר.)

סוכם שעקרונות יש לקיים קשר שוטף בין הוועדות לגבי קליטת בנים ובני זוגם. יקום צוות משותף לשתי הוועדות לדון בנושאים המשותפים והייחודיים לקליטת בנים, כאשר מוסכם עלינו שרצוי להשאיר פתח וגמישות בטיפול בבנים החוזרים.

רשמה: דליה

בשם ועדת קליטה וועדת בנים

בינינו לבין עצמנו

בין כאן לשם

הגיע הזמן להשמיע בריש גלי אנטיזה לאחת העמדות, שהנפיעו בדברים שדודו כותב או שמתפרסמים בשמו ("קיבוץ" "הידף היבוק"). איני בא לערער על זכותו להעדיף ישיבה בבית-כלא צבאי על שירות מילואים בשטחים, אם כי אני מפקפק בתועלת הפוליטית-ציבורית שיש במעשה. מה שמדאיג אותי הוא הסיומת שיש בתורתו: אם אי-אפשר לשנות את פני הדברים (ע"י מרי אזרחי - שהוא נושא לכתבה בפרדת) אז אני (דודו) ובני משפחתי נצא מכאן.

כיהודי שנולד בגלות וחי את שנות צעירותו בניכר, קשה לי את האנטישמיות בנפשו ול-עיתים - כילד קטן - בגופו, שעוקב אחרי הנעשה שם בהתמדה, יודע אני ששם, בשלטון האומות, אין בגלות שום בשורה לאדם בעל נפש. אין הגינות פוליטית, אין נכונות להתמודד עם הבעיות של רוב ומיעוט אתניים באופן עקיב. יש שם אפליה וכל עוד יתהלך על פני האדמה אדם אחד, המכנה את עצמו יהודי, תהיה שם אנטישמיות. אנלי הפיתרון למי שרואה בגלות מקום שראוי לחיות בו הוא להסתיר את המוצא היהודי ולהיעזר בשינוי שם משפחתו ובניתוח פלאסטי. היו דברים מעולם והצלחתם היתה מוגבלת.

אבל אין אפשרות לחיות בארץ זאת, כאן ועכשיו, רק מפני ששם יש אנטישמיות, אם כי זה גורם שהשפיע על עלייתם של רבים וטובים. אנשים חיים כאן, בסופו של דבר, מפני שהם אינם רוצים לחיות בחסות השלטונות שם. שם קל להשאיר את בעיות הצבא, דיכוי מהומות, פיזור הפגנות, טיפול בשחורים ומהגרים בידי אחרים. כאן מוטל עלינו להתייחס לבעיות קיומיות, שהן מן הקשות שאפשר לתאר. מי שבורח מן האחריות כאן לא פותר שום בעיה קיומית, לא מקרב את עם ישראל ושכניו הערביים להבנה הדדית, לא מוצא פתרונות פוליטיים וכלכליים למצוקתנו ומשאיר את המערכה בידי אחרים. אולי זה מה שמפריע בתיזה שדודו מכריז עליה "כרוזים" שלו: אחרים יעשו ולא הוא, ואם מרי אזרחי (שמהותו לא מוסברת כלל) לא יועיל אזרחים את המטלטלים ועוברים ללונדון, ניו-יורק, סידני, אוקלנד, מונטריאול. ושם בשם מה ומי תחיו? ישראלים בגלות פוליטית, יהודים חילוניים, יושבים על גדות התמזה, הסיין וההדסון ומתגע-געם לשירים של חוה אלברשטיין ויהורם גאון?

צר לי שבכל ההתייחסות שהיתה לעמדותיו ולמעשיו של דודו לא היה אחד שהתייחס לפיתרון הסופי שיש לדודו: בליט ברירה היהודי הנווד ימשיך לנדוד בלי בית.

קטעי שיחות

* שאלתי את אחד ההורים - האם היא מרגישה בבית כאן בארץ, והתשובה שניתנה בחיך שובה-לב היתה: "מאוד מרגישה בבית. שם מיד הרגישו במיבטא שלי ושאלו אותי מניין אני באה. כאן לכולם יש מיבטא זה או אחר ולא שואלים."

* השמועה הנמסרת מפה לאוזן היא שלילית ונהרסנית. זה אחד ההיבטים השליליים של כפר קטן, שכולם דשים בענייני אחרים. מה גרוע יותר מלשמע "שמעתי, פלוגית שוב בהריון, בייגל ובייגלה החליטו להיפרד, משפחת שצקנפ החליטה לעזוב"...

* ההכללה המתרוצצת אומרת: כל בעלי התפקידים וכל הוועדות יורדים לחייה של החבר הפשוט. לזחול על ארבע ולבקש משפיל את הבריות. הפיתרון המנוצח הוא לחסל את התפקידים ואת הוועדות. ומה יהיה עם הדמוקרטיה, שאנחנו מתפארים בה? אולי נחיה בעזרת כמה פקידים שכירים שנוכל לפטר, כשלא ימצאו חן בעינינו?

* "האם כשהיית בחני"ל הלכת לחפש יהודים או קהילה יהודית?"
"לא, אבל חיפשתי נמצאתי ישראלים אחרים." (מתוך שיחה עם אחת מצעירי הקיבוץ, שהיתה בחני"ל נחזרה). האם אין זה חומר למחשבה?

(המשך בע' 12)

עבודה בעד תמורה

כללית

אין זה סוד וידוע לרוב הציבור שהוקמה במסגרת ועדת המרתון הדנה בענייני ארגון גם תת-ועדה הדנה בנושא עבודה בעד תמורה. הוועדה שדנה בנושא ערכה כמה פגישות מצומצמות מאז החלה לעבוד לפני כחצי שנה, ואספה תמיכה ועידוד מאנשים שונים בקיבוץ, בעיקר מהשכבה הצעירה.

לאחר מכן בערכה פגישה רבת משתתפים, שדיברו בה על מה היו רוצים לראות בקיבוץ, ואיך להביא את כפר הנשיא למצב שבו חברים יכולים גם לעזור לקיבוץ וגם לעצמם בצורה שתהיה מוצדקת כלכלית ולא צורמת מדי לעין מבחינה חברתית.

אחרי אותה פגישה נערכו עוד שתי פגישות מצומצמות, שבהן הוחלט לאסוף מידע על הנעשה בקיבוצים אחרים ולנסות להכין איזו שהיא תוכנית פעולה אפשרית שתתאים לקיבוץ זה.

באיסוף הנתונים מקיבוצים אחרים השתתפו ארבעה חברים, ומהחומר שנאסף עד כה מסתבר שכל הקיבוצים שעסקו או שדחפו את הנושא הגיעו בסופו של דבר לאיזושהי הצעה שבה יעבדו חברים מעבר לשעות העבודה שלהם, והתקבול על השעות הנוספות הולך או אליהם (לא עבר למעשה בשום קיבוץ) או מתחלק בחברה כולה (עובד בכמה קיבוצים בהצעה משותפת מקיבוץ לקיבוץ - על פי רוב בינונית ומטה).

הקבוצה שהיתה אמורה לדון בפתרונות ספציפיים לכפר הנשיא לא הצליחה להגיע לשלב דינונים מעשי - להערכתי לא בגלל מורכבות הנושא אלא יותר בגלל המצב הטראומטי שבו נמצא הקיבוץ כרגע, שבו כל החלטה משמעותית עוברת או נדחפת ע"י מטה החרום, ובו כל המערכת מושפעת ומחכה למהלכים מוכתבים מבחוץ. הייתי מגדיר את תחושת האנשים שהיו רוצים לראות פה שינוי מבחינת הגישה לתמורה בעד עבודה, כבחינת **כחצב** של ציפיה לבאות מתוך ידיעה שכרגע שינויים דרסטיים אינם באים בחשבון עד שהקיבוץ ידע **אנה** פניו מועדות. אבל שינויים קטנים כן אפשר לעשות, במידה ויעזרו לשיפור המצב הכלכלי הכללי, אבל על כך בהמשך.

אני חייב לציין שאני יחסית חדש בקיבוץ - למרות שנולדתי פה, ועדיין אין לי המרות רות של חברים שחושבים כמוני בקיבוץ זה או מחוצה לו. אני גאה להיות בן המקום, וחשוב לי שקיבוץ כפר הנשיא ימשיך להתקיים (אם כי לי יותר חשוב כפר הנשיא מ"קבוץ"). אני גם חושב שקיבוצים לא הוקמו מתוך מטרה או ראייה כלכלית, אלא מתוך מטרה לענות על צרכים לאומיים של מדינה בהיווצרותה; אם זה שמירת גבולות או קליטת עליית נוער, אם זה שליחת שליחים להבאת עולים מחו"ל או פיתוח תשתית למשק חקלאי מודרני למדינה שלא היה לה כלום.

יותר מזה. אני סבור שאם לא היה קיים הדבר הזה "קבוץ", לא היתה מדינת ישראל - עד כדי כך גדולה התרומה של הקיבוץ להיסטוריה של מדינת ישראל.

אבל הזמנים השתנו, והצורך החזק ביותר כיום הוא להישרד, לחיות, ולהתקיים - ולעשות את זה טוב.

אם נחלק את שיטת הקיבוץ לשניים, כשיטה כלכלית וכשיטה חברתית, אפשר להגיד בכללות רבה שרוב האנשים החיים בקיבוץ חושבים שהשיטה החברתית מוצלחת וטובה. לעומת זאת רוב הולך וגדל חושב שהשיטה הכלכלית הקיבוצית אינה מוצלחת.

אין שבוש שבו לא מתפרסם מאמר על מרכז משק א-ז מזכיר מקיבוץ זה או אחר הקורא לשינוי בגישה, בחינוך, בתפישה, בחשיבה הכלכלית, במתן חופש ביטוי חומרי לפרט. או ערמות המומחים הכלכליים המפרסמים מודלים ומודלים נגדיים בבטאונים השונים. כל אלה הם פועל יוצא של המצב הכלכלי שאליו נקלעה התנועה הקיבוצית, וכשלון השיטה הכלכלית בקיבוץ.

(המשך 12)

פִּינֵת הַסֵּרֵט הַשָּׁבוּעִי

שם הסרט: סוד ההצלחה של *SECRET OF MY SUCCESS*

בימרי: הרברט רוס

משחק: מייקל ג'יי פוקס, הלן סלייטר, ריצ'רד גורדן

נבון, ידידנו מייקל ג' פוקס, הנמוך הזה מ"קשרי משפחה", בקומדיה על "החלום האמריקאי", ב"חלום האמריקאי" הפעם הכוונה לחיים מרופדים, שכר שמן, חליפת מנהלים תפורה ביד נחתיכה צמודה, וילה עם בריכה ומטוס פרטי. בקיצור, חלום של כל גיזבר בקיבוץ ובאותו מחיר - אפילו אם צריך לשקר בשביל זה ולשכר את אשת הבוס המיוחמת, המבוגרת ממך ב-30 שנה (את זה הגיזבר לא יעשה). מייקל ג' פוקס מגלם את הסמל המובהק של ה"אפי" האמריקני, הרברט רוס ביים קומדיה בטוחה - הוא לא במאי שיהפוך קומדיה בטוחה לסטירה מסוכנת, הוא עוד יכול להפסיד את ה"אנסקר". לכן העדיף להיצמד לנוסחה בדוקה של קומדיה רומנטית, לפעמים מצחיקה מאוד, לפעמים דביקה מאוד. למי שמחפש בידור קולנועי לא מעיק מדי, הרי שהסרט נועד בשבילו. מה גם שהטמפרטורות באולם עלו באיזה שתי מעלות!

ו. (וראיטי) סרטים

מועדון +30 / 138

מועדון +30 עומד לקום לתחייה מחדש. לשם כך דרושים לנו:
- תמונות ישנות משנות השישים ומטה. התמונות יכולות^{להיות} של אבות, אימהות, דודים, דודות, סבים, סבתות וכו' או של שחקנים ושחקניות מפורסמים. בכוונתנו לצלם את התמונות בהגדלה שחור-לבן ולהתשמש בהגדלות כתפאורה במועדון החדש. את המקור נחזיר לבעליו מיד עם תום הצילום.

- שולחנות עגולים קטנים, בהם אנו מתכוונים להשתמש כריהוט למועדון.
- מכשיר וידיאו.

היענות בלהבת תקדם את פתיחת המועדון ותיענה בתודה.

רבקה, אביבה, נדוד אלמן

(בינונו לבין עצמנו - המשך)

* משהו אמר אנ משהו כתב: "לקיבנצים רע כינם, אבל יש חברים שטנב להם, כי יש להם מקנרת חוץ",

* אירחנו שני אפריקנים - אחד מגאנה נאחד מקניה - נמה שאמרנו היה מאלף ומדכא: כל פוליטיקאי אפריקני דואג למשפחתו ולשבטו, השחיתות חוגגת, אוצרות הטבע מבוזבזים. אחד הוסיף שאילר היו שואלים את אזרחי מדינתו, האם היו רוצים לקבל בחזרה את השלטון הבריטי הקולוניאלי, 90% מן האזרחים היו אומרים "כן".

פינת הבנייה

שאלה: לשם מה הקימו כל מיני מסגרות תלויות מתחת לתיקרת חדר-האוכל?

תשובה (מפי די"ר תנחום ריץ-רץ, מומחה עולמי לגינוקולוגיה של ציפורים - אף אחד אחר לא היה מסוגל לענות): המסגרות הוקמו למען ידידינו בעלי הכנף. ניתן יהיה לקיים מרתון ציפורים: כל הציפורים תדלגנה ממסגרת למסגרת נמי שתגיע הראשונה לסוף המסגרות, שאורכן 42 ק"מ בערך, תזכה בפרס "לשלשת הזהב". יתכן שגם בני הקיבנץ יוכלו לגוון את פעולותיהם הספורטיביות ע"י מעבר ידני ממסגרת למסגרת.

שאלה: אמרתם בזמנו במקום שחפרו חור בגג של חדר-האוכל יקימו מדרגות. שקר וכזב - שמו שם חלון כזה. לשם מה?

תשובה (מפי השחקנית הנודעת גילה המכבי, שהיא חברתו הקבועה של האדריכל יו קלוט): א. מי אמר שלא יקימו שם מדרגות - בעולם המטורף הכול ניתן! ב. צוות החברים הגיע למסקנה שאם אנשים מוכנים לשוט בסירת זכוכית באילת על-מנת לצפות בדגים אקסוטיים, יהיו כאלה שישלמו כסף טוב, כדי לצפות בטיפוסים אקסוטיים זוללים ומרכלים מלמעלה.

שאלה: בשביל מה הקימו את הבוטקה מתחת להמשך חדר-האוכל?

תשובה (מפי זאב גר-כבשה, מומחה למבנים ארעיים קבועים): האפשרויות הן רבות: ראשית - קופה לאלה שרוצים לבוא להצגות שתהיינה באולם ההתכנסות וההתפזרות. אגב, עומדים להעלות את המחזמר "חלף עם הכסף". שנית: חדרי עיון לשומרים בפנסיה, שהזמן והגיל מונעים מהם לשרת את המולדת בטיגון צ'יפס בבוטקה של השומרים. שלישית: איזה מקום מתאים יותר להקמת בוטקה? במשך הזמן כל השטח הבנוי יכוסה בבוטקות ונוכל להקים היפר-שוק כפר הנשיא שם. רביעית: מה יש לכם נגד בוטקות, לכל הרוחות? כמה מידידי הטובים גרים בבוטקות.

שבת שלום

א ר י ק

עבודה בעד תמורה - המשך (אצמוד 10)

גם פה בכפר הנשיא אפשר להסתכל סביב ולהגיד שלא היה פה כלום בהתחלה ובנו פה נוה מדבר מאפס - נאפשר גם לנתח ולראות שלמעשה כמעט הכל הוא תרומה מבחוץ. בריכת השחייה, מגרש טניס, מגרש כדורסל, חדר האוכל, שיכונים, פארק, מרכז קהילתי וכו'.

אפשר להגיד גם שהכל בישראל קיים מתרומות, ובלי ארה"ב לא היתה ישראל, ואפשר להגיד שאם כפר הנשיא היתה ממוקמת באיזור החוף היינו מצליחים יותר. גם אפשר לנתח את המצב הקיים כך או אחרת, אבל הקו התחתון הוא שהקיבוץ הזה אף פעם לא היה מוצלח מבחינה כלכלית. אולי היתה שנה אחת שהמפעל עשה כסף טוב, ואז זה הכניס אותנו להרגשה שאנחנו מהמוצלחים בתנועה הקיבוצית, ואולי גם היינו. אבל כל הנתונים האלו של העבר לא כל כך מעניינים כמו הנקודות העקרוניות שמעמידה השיטה הקיבוצית מבחינה עקרונית.

1) כל הסיפור של "כל אחד לפי יכולתו ולפי צרכיו" מזמן אינו תקף מה שני ון היום לדעתי, זה "כל אחד לפי רצונו ולפי יכולת הקיבוץ" - כלומר אנשים היום נותנים כפי יכולתם רק אם הם רוצים, ולא נותנים כפי יכולתם, כמו שהיה פעם, גם אם הם לא רוצים.

דוד ארנברג

המשך בשבוע הבא

נוכחו: קרול, שמואל, יענקל, ג'וליה, לני, ישראל א, שרה ד, שאולה, מקס מ.

1. אושר פרוטוקול משיבה קודמת.

2.1. שיכון (מוזמנת: אביבה גולדברג)

אביבה היום מסיימת את תפקידה כמרכזת ועדת שיכון. בדו"ח למזכירות ציינה שהעבודה הטכנית של הועדה יכולה להתבצע על ידי אדם אחד, והכתובת המתאימה לטיפול בהיבטים החברתיים, היא ועדת החברה, אך היא ממליצה שחבר אחד של ועדת החברה יקח על עצמו את הצד הטכני שבנושא, בנוסף הטיפול של שיכון בנים שהיום נעשה בוועדת בנים. ההצעה תבוא בפני האסיפה בקרוב.

2. הצעות מועדת התחבורה (מוזמן: פיל גליק).

המזכירות קבלה את ההצעה של ועדת התחבורה שמעכשיו התשלום לקנס תעבורה יפול באופן מלא על החבר שביצע את העבירה. ועדת התחבורה מביאה הצעה זו במסגרת הצמצומים הכלליים. כמו כן הודגש שמבורכת כל הצעה שתעודד חברים להמנע מנהיגה במהירות מופרזת.

הוטל גם על ועדת התחבורה לדאוג לאספקת כרטיסי חניה לא רק באזור (צפת טבריה) אלא גם בערים הגדולות (תל אביב, חיפה, ירושלים).

4. הצעה להקים ועדה לאיוש תפקידים מרכזיים

המזכירה, הגזבר, ומרכז השרותים עומדים לסיים את תפקידיהם באביב הקרוב. יש בקשה ממרכז המשק, ובהסכמתו של ג'קי, שמרכז השרותים ימשיך עד לאביב 1990, כדי למנוע החלפת שלושה בעלי תפקידים מרכזיים באותה עת. לאור הדיווח של כוכבה (מרכזת ועדת הצעות) בישיבת המזכירות הקודמת, שועדת הצעות לא יכולה להתמודד עם משימה זו, הוחלט להציע להקים ועדת מיוחדת שתטפל בנושא זה (הודעה על כך גם נמסרה באסיפה).

המזכירות תציע הצעות להרכב הועדה, אשר יוכרעו באסיפה בדרך המקובלת.

5. תקנון הורים השתתפו: מאיר, רחל א, בוב הרט.

החל דיון בנושא תקנון חדש לקבלת הורים שטרם הסתיים. הוחלט לקיים ישיבה נוספת בסוף השבוע בנושא זה.

דו"ח ישיבת מזכירות מיום 17.2.198

נוכחו: קרול, שמואל, יענקל, מקס, שאולה, שרה, לני, ישראל, ג'וליה.

1. שליחותה של שמחה מוזמנת: שמחה

שמחה גויסה לפני למעלה משנה על ידי מחלקת חו"ל של התק"ם לשליחות באנגליה. ההסכם היה שהיא עובדת חצי משרה כשליחות עליה של התק"ם (כ - Kibbutz desk) וחצי משרה כשליחה של מחלקת עליה של הסוכנות. עתה - באופן פתאומי - בגלל סיבות פוליטיות - בטלה הסוכנות את התמיכה שלהם - ובכך, הפרה את החוזה שלהם. הוחלט במזכירות שיש לכתוב מכתב מחאה למחלקת חו"ל עם עותקים למזכירי התק"ם - הדורש טפול בנושא.

2. תקנון ההורים: מוזמנים: מאיר, רחל א, קרול ל, סוזן, בוב ה.

המשכנו לדון בתקנון ההורים והצלחנו לסיים את הדיון בנושא. חברי המזכירות ברכו את ועדת ההורים על העבודה שהקדישו לנושא זה. התקנון יפורסם לציבור ויובא לאסיפה לאישור.

נוכחו: מיכאל כ, יוסי כץ, קרול ב, עמליה, שרה דבולט.

1. נסיעת משפחות עם ילדים מתחת לגיל 5 לביקור הורים בארץ
כידוע זכותם של משפחות כנ"ל לנסוע ברכב המשק, 4 פעמים בשנה, ע"ה ועדת החברה. לאור הסידורים החדשים של השימוש בכרטיסי אגד, מבקשת ועדת החברה שלא לחייב אותה על השימוש ברכב במקרים הנ"ל, כי עלות כרטיסי אגד למשפחה (שכיום אנו קונים) מסתכמת בסכום דומה או גדול מעלות הנסיעה של המשפחה ברכב המשק. סוכם שלא לחייב את ועדת החברה בהוצאות השימוש ברכב לצורך המסויים הזה. ולפנות לוועדת החברה בבקשה לדון בצמצום השימוש הזה על ידי הקטנת התדירות של הנסיעות הנ"ל.

1. המלצות בדו"ח יעקב גדיש להגדלת ההכנסות מחקלאות המשק
נמסרה אינפורמציה עדכנית על הצעדים שננקטו לשם בירור ההמלצות הנוגעות לזריעת זנים שונים בכותנה ולהזנת העופות בשבוע האחרון של הגידול (זכרים).

3. העלאת אחוז החברים העובדים בעבודות מכניסות כסף
גם זאת דרישה המופנית אלינו בדו"ח הנ"ל ובנוסף דרישה זו מוגדרת בתק"ם כתנאי להגשת סיוע למשק מאת הבנק והאוצר.
מדובר בהעלאת האחוז מ-34% כיום ל-45%. זוהי משימה קשה ונכבדה שדורשת הרבה מחשבה, שינוי בנכונות לעסוק בדברים שלא היינו רגילים להם ובעיקר בחיפוש עבודות ומקורות פרנסה שניתן להציע לחברים לעסוק בהם ולהרוויח את לחמם. כך שמוכן שכל הנושא והטיפול בו, ישולב עם עבודת הצוות לייזום פרויקטים חדשים וניצול אמצעים קיימים. נדונה גם האפשרות לחזק את צוות החברים המטפלים בענייני כח אדם במשק.

4. המרתון הכלכלי עם התק"ם והבנק נקבע ליום 13.3.1989. יהיה צורך להציג כבר אז את מידת השיפורים שאנו מתכננים להשיג בכלכלת הקבוץ בשנת 1989 ו-1990 לעומת התוצאות של שנת 1988.

רשם: שמואל חצור

=====

PARENTS PAGE

NEWS OF THE WEEK -

- * Did you manage to see Simchah Arnold? She was here for about two seconds, and in the country just for a week, attending to matters connected with her "Shlichut" in England. Good to see you, Sim.
- * We are continuing with "Kabbalat Shabbat" - the change this week (improvement, we hope) is that people wanting to take part will be seated in the "old" part of the dining-room. It seems that a large part of our community is interested in participating.
- * The old-new addition to our accounts department will give a little more elbow-room to those working there. It was getting rather crowded.
- * Welcome home to Rinah Lopow - who has returned to us from colder (or should it be "warmer") climes.
- * David Steele, our 'agent' in Los Angeles, came over for a short visit, and his Dad, Denny Steele went back with him as far as England. Mr. Steele will be back within a few weeks.
- * If you want to see some attractive jewelry from Thailand, you should visit Shosh and Raymond Solomon. They have received a 'consignment' from their daughter Nirah, who also asked them to try and sell some of it. If you are interested in ear-rings or rings (silver, mother-of pearl) which are a bit out of the ordinary, get in touch with them. When I asked Raymond when we may hope to see Nirah herself, he gave me that certain smile of his....
- * We should like to wish a speedy recovery to Mr. Emil Frank, currently in Safad Hospital, to Nocky Shein, and to Mrs. Berman, who is already at home.

And to all of you,

SHABBAT SHALOM

Inge

J A H R Z E I T

Mrs. Esther Phillips - 26 Adar (1987)

MAZAL TOZ

H A P P Y B I R T H D A Y
* * * * *

- 26.2.89. *Shalev Ayalon*
 Ofir Oren (Raines grandson)
 Naomi Rifkind (granddaughter)
- 27.2. *Hadassa Ben-Nathan*
- 28.2. *Gaddie Chayat*
 Liran Linton
- (29.2.) *Yoseph Chatzor(not this year!)*
- 1.3. *Dorit Chayat*
- 2.3. *Amirah Englesberg*
- 3.3. *Nir Pearlson*
 Raffi Wingard
 Helene Talberg
- 4.3. *Tsachi Franklin*
 Karni Fuchs
 Yarden Yentis

THANK YOU -

We should like to thank
Mr. Alex Levine for his
contribution to the library
and the Crafts Centre.

T O N I G H T !!

at 21.30 in the Mo'adon:

"DRY BONES" himself (Ya'acov Kirshen).
If you have ever chuckled over the
famous comic strip in the "Jerusalem
Post" (or lately in "Nation"), you
will no doubt be interested to
meet him in person. Tonight he will
talk about himself, his work and
his outlook in English.

Tea and coffee will be served after
supper.

F I L M O F T H E W E E K -

SECRET OF MY SUCCESS

with Michael J.Fox, Helen Slater, Richard Gordon.

A comedy about the "American dream" - and what
the hero of the film has to do
in order to achieve it. (This is
not a satire - as it could have
been with a different
producer.)

Funny in patches.

If temperatures keep rising
as predicted, it might be
worth trying.....

